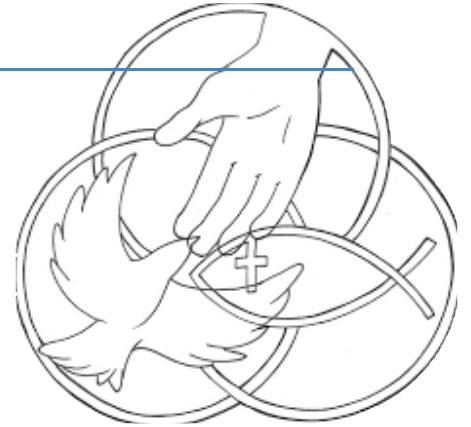

Markus 1: 1-28: “De dans van God”.

Orde van dienst:

Welkom.

Nieuw Liedboek 287: 1, 2, 3, 5

Gebed

Doop van Emma

Formulier voor de uitleg van de doop en gebed.

GK 45: Laat de kinderen tot mij komen.

Doopvragen aan ouders.

Doop van Emma.

Kinderopwekking 185: “De Here zegent jou en hij beschermt jou...”.

Dankgebed

Voor de Schriftlezing: kinderopwekking 112: “He, luister mee naar en nieuw verhaal”.

Inleiding.

Lezen: Markus 1: 1-28

Preek

Staande zingen: GK 106: 1

Apostolische geloofsbelijdenis: Ik geloof in God de Vader...

Gk 106: 2

Apostolische geloofsbelijdenis: Ik geloof in God de Zoon...

Gk 106: 3

Apostolische geloofsbelijdenis: Ik geloof in God de Geest...

Gk 106: 4

Gebed

Collecten

NLB psalm 150a “Geprezen zij God...”.

Zegen

Welkom.

Vanmiddag ontvangt Emma het teken van de doop.

Door die doop wil God ons laten zien, dat zijn belofte echt is: je bent zijn kind. En zijn vergeving en liefde zijn een onuitputtelijke bron van hoop. Je leven lang.

Dat gewone water wijst dus op een groot wonder.

Het wonder van Gods barmhartigheid.

Voor de Schriftlezing:

Emma werd gedoopt in de naam van de Vader, en de Zoon en de Heilige Geest.

De drie-enige God.

Dat betekent, dat zij in die naam wordt ondergedompeld.

De Vader en de zoon en de geest omvatten haar.

De naam van God wordt voorgoed verbonden met de naam van God.

Zo wordt ook Jezus gedoopt in de Jordaan. En bij die doop zijn de drie personen aanwezig.

De Zoon wordt gedoopt. Hij is het lam van God, dat de zonde wegneemt

Preek:

Ja, dat valt misschien wat tegen.

Kom je naar de kerk en hoop je op een mooie dienst. Er wordt zelfs een kindje gedoopt!

En dan gaat de preek over de **drie-eenheid**.

Dia.

Gewoon een droog dogma.

En nog onbegrijpelijk ook: "Hoe kan God nu één zijn en tegelijk drie??".

'Wat moet ik daarmee?'

En je voelt een diepe kloof tussen je verstand en hart.

Tussen zo'n droog dogma en de doop van zo'n kwetsbaar kindje als Emma.

Dat kan dus tegenvallen.

Toch komen die twee bij de doop bij elkaar.

Emma is gedoopt in de naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest.

Deze God is de **bron van haar leven**.

Dia

Ook van haar nieuwe leven.

Zo is ook onze wereld begonnen.

Dat lezen we in het eerste begin van de bijbel, in het boek Genesis.

Genesis betekent "geboorte, wording, ontstaan".

Dia.

In de eerste verzen staat dit: "In het begin schiep God de hemel en de aarde. De aarde was nog woest en doods en duisternis lag over de oervloed, maar Gods Geest zweefde over het water".

En dan gaat God spreken: "Er moet licht komen".

Waarop het licht wordt. De duisternis wordt verdrongen. De eerste voorwaarde voor leven.

De Geest zweeft boven de oerzee als een vogel.

Zoals een vogel boven zijn nest.

Bij dat begin zie je dus God, die scheidt. De Geest, die boven de chaos zweeft als een vogel. En Het woord, dat licht en leven scheidt. Dat is de Zoon.

Zo is de oude wereld ooit begonnen.

Zo begint ook de nieuwe wereld.

Bij de rivier de Jordaan.

Ooit de grensrivier tussen de woestijn en het beloofde land. Tussen dood en leven.

Het oude volk Israel kwam toen als een zwak slavenvolkje uit het donkere Egypte, door een dodelijke woestijn, aan bij de Jordaan. Het volk trok door het water van de Jordaan en kwam in Kanaän.

Een land vol melk en honing. Mooi als een paradijs. Het volk kreeg een nieuw begin.

En nu wordt Jezus gedoopt in de Jordaan.

Jezus de zoon van God.

Gods nieuwe begin met onze wereld.

En als Jezus gedoopt wordt en uit het water omhoog komt, scheurt de hemel open. De Heilige Geest komt als een vogel, als een duif, aanzweven en daalt op hem neer.

Dia.

En dan klinkt de stem van de Vader zelf uit de hemel op aarde: "Jij bent mijn geliefde Zoon, in jou vind ik vreugde!".

De drie-eenheid als bron van het nieuwe begin.

Emma is gedoopt in de naam van Vader en de Zoon en de heilige Geest. Gedoopt in water.

Bron van leven.

Deze drie-eenheid is ook de **bron van de liefde**.

Want drie-eenheid wil zeggen, dat er in God drie personen zijn. Vader, Zoon en Geest, maar dat die drie personen één zijn. Zo één, dat het één wezen is. Eén God.

Wat hen verbindt is de liefde.

De God van de Bijbel is een God, die verbinding zoekt. Vriendschap en liefde. Hij is een God van verbond. Van verbondenheid.

Je kunt daar een weerspiegeling van terugzien bij de mens zelf.
In Genesis 1 staat God de mens schiep naar zijn beeld.
Dat betekent, dat God niet een mens maakte en daarna nog een en daarna nog een.
Nee, Hij schiep de mens man en vrouw.
En dan maakt Hij de vrouw zelfs uit de man.
En uit man en vrouw worden kinderen geboren.
Zoals Emma.
Zo'n kindje wordt niet apart in de hemel gemaakt en dan door een engel thuisgebracht bij twee individuen.
Nee, zo'n kindje wordt geboren uit de intieme liefde tussen man en vrouw.
Daar ligt de bron.
Man en vrouw zijn in feite één.
Zelfstandige mensen, met een eigen karakter en een eigen leven. Maar door de liefde worden ze één. En uit die liefde wordt hun kindje geboren.
Wat een mooie plek om je leven te beginnen!
En als man en vrouw heb je elkaar lief. Dien je elkaar.
Geef je aan elkaar wat de ander nodig heeft.
Je bent op je man of je vrouw gericht: wat heeft zij nodig? Je luistert met je hart naar haar pijn.
Je vraagt: waar kan ik jou een plezier mee doen? Hoe kun jij bloeien? Wat heb je nodig?

Het tegenbeeld zien we in egoïsme.
Dan leef je alleen maar voor jezelf. Ben je op jezelf gericht. Op jouw behoeften.
Dan sta jij in het middelpunt en moet de ander jou dienen. Jou tevreden houden. Jou altijd gelijk geven. Jouw trots voeden. Met jouw irritaties rekening houden.
Maar zo is de liefde, zo is de eenheid, de verbondenheid, weg. Het wordt koud in huis.
Je huwelijk wordt een contract.

God is drie-enig. God is liefde.
In de eerste eeuwen noemden christenen de drie-eenheid ook wel 'de dans van God'.
Ze hadden daar een moeilijk woord voor. Ze noemden de drie-eenheid ook wel 'de perichorese'.
Daar zit het woordje 'choreografie' in. Dans.
Perichorese is dan 'om elkaar heen draaien'.
Want zo gaat dat met een dans: als je met elkaar danst, dan draai jij om de ander heen. En de ander draait om jou heen. Je man of je vrouw is het middelpunt. Maar jij bent het middelpunt voor de ander. Je wilt de ander gelukkig maken. En zo dans je in liefde om elkaar heen.
Perichorese. Liefdesdans.
Maar als jij het middelpunt wilt zijn en dus stilstaat en de ander om jou heen moet draaien en de ander ook stilstaat omdat die het middelpunt wil zijn, ja, dan sta je allebei stil en stopt de liefde en dus de dans. Een zelfgericht leven is statisch. Eenzaam. Vol onvervulde verlangens.

De Vader en de Zoon en de Geest hebben elkaar van eeuwigheid lief. Dienen elkaar. Zoeken de wil van de ander. Maken de ander groot.
De Vader eert de zoon: "Jij bent mijn geliefde zoon, in jou vind ik vreugde".
De zoon maakt zijn Vader groot. Door zijn wonderen en door zijn lijden.
Zoekt de wil van zijn Vader. Bewondert zijn vader.
De Geest vervult de zoon en geeft hem kracht. Wijst hem aan. Vertelt over hem. Laat zo door de Zoon de liefde van de Vader zien.
Als een liefdesdans cirkelen ze om elkaar. Prijzen elkaar. Maken elkaar gelukkig.
Zoals in het heelal ook sterren en planeten en hele sterrenstelsel om elkaar heen draaien in een trage, eeuwige dans.
Dit is het hart van de werkelijkheid. De diepe mening van het leven.
In het hart van het universum bevindt zich de zelfschenkende liefde van de drie-enige God.

Dit is de bron van ons bestaan.

Als er geen God zou bestaan, zou alles het gevolg zijn van blinde, onpersoonlijke krachten. Er zou geen liefde zijn. Alleen maar strijd om het bestaan.

Liefde zou niet meer zijn, dan een toevallige chemische verbinding in onze hersenen. Een manier om te overleven.

Ik weet nog goed, dat ik op T.V een keer een jongen wat mensen zag interviewen op straat.

Hij hield een jongen en een meisje aan, die zwaar omarmd voorbij liepen.

Hij hield hen een microfoon voor en vroeg: "Wat is liefde voor jullie?"

Toen zij die jongen met een heel geleerd gezicht: "Ach, liefde is allen maar een toevallige chemische verbinding in de hersenen".

Ik zie nog voor me hoe verbaasd en kwaad het meisje haar vriend aankeek.

Je zag haar denken: "O, ben ik alleen maar een toevallige chemische verbinding voor jou?"

Maar als er nu wel een God bestaat. Maar die God is één persoon. Zoals de Allah van de Koran.

Vergaat het de liefde dan beter?

Nee.

Want dan zou God geen liefde zijn. Misschien wel macht. Maar geen liefde.

Geen liefde in zichzelf.

Want pas als deze god mensen zou hebben geschapen, zou hij personen hebben om lief te hebben.

God zou dan wel van eeuwigheid macht zijn. Maar geen liefde. Liefde zou dan niet tot zijn wezen behoren. Je zou dan ook nooit kunnen zeggen: "God is liefde".

Misschien alleen maar "God is macht".

Een macht waar je diep voor moet buigen en die met jou kan doen wat hij wil. Een macht, die onderwerping vraagt. Maar geen liefde.

Misschien denkt u nu: 'Mooi, ingewikkeld, maar betekent dat nu allemaal voor mij en mijn leven hier?'

Dit: als God een drie-enige God is, een God die de liefde zelf is, dan betekent dat, dat in ons universum, in onze wereld, in ons bestaan, alles om relaties draait.

Om de liefde voor de ander. Trouw. Zelfverloochening. Offers brengen. De ander gelukkig maken.

Dat is de ultieme werkelijkheid: de ander vreugde geven. De liefde.

Dat is het diepste wezen van God en dus van ons universum.

Dáár draait het leven om.

En als die gevende liefde er niet is, dan loopt het leven vast.

Dan loopt je huwelijk vast.

Dan loopt de maatschappij vast in racisme en oordelen.

Het bestaan laat zien, dat gevende liefde de bron is van alles wat bestaat.

Dat zie je, tenslotte, ook heel mooi bij de schepping van de mens.

Want waarom heeft God de mens eigenlijk geschapen?

Had Hij ons nodig?

Had God een gebrek in zichzelf? Nee.

Want God is drie-enig. In zichzelf is God eeuwig gelukkig. God is liefde. Verbondenheid. Volmaakt. Hij had ons niet nodig voor de liefde.

En toch zijn we er!

Maar dan betekent dat, dat God ons niet geschapen heeft om liefde en verheerlijking te krijgen, maar om die aan ons te geven. Om ons daarin te laten delen.

We zijn geschapen om mee te dansen!

Hij geeft ons leven en liefde en blijdschap.

En wij gaan dat uit liefde en dankbaarheid teruggeven.

We zijn niet geroepen tot een of ander vaag geloof in God. Of tot af en toe in de kerk zitten.

We worden uitgenodigd om ons leven rondom Hem te bouwen. Hem te kennen.

Te dienen. Lief te hebben. En dit leven zal uitlopen op een vreugde, die geen oog heeft gezien, geen oor heeft gehoord en in geen mensenhart ooit is opgekomen.
Het nieuwe paradijs.

Dat zie je ook bij de komst van Jezus.

Want waarom komt Jezus eigenlijk op aarde? Wat leverde hem dat op?

Kwam hij om eer te ontvangen?

Die had Hij in de hemel bij de Vader en de engelen al veel meer.

Om liefde van mensen te krijgen?

Nee, helemaal niet: mensen sloegen Hem aan het kruis.

Nee, de Zoon kwam op aarde voor ons.

Hij stelde ons in het middelpunt.

Hij wilde ons terug brengen bij God. Hij gaat door zijn sterven de macht van de dood breken. De macht van de boze breken.

Ons uitnodigen voor de grote dans: "Het Koninkrijk van God is nabij: komt tot inkeer en geloof dit goede nieuws!".

Maar dat niet alleen.

Hij gaat ook van zijn Geest aan ons geven.

En die Geest leert ons, dat je pas vreugde ontvangt als je vreugde aan de ander wilt geven.

Als je jezelf durft te verliezen, vind je jezelf pas echt terug.

Als je kunt knielen, ben je pas groot.

Als je arm durft te zijn, ben je pas echt rijk.

Je leven wordt een vreugdevolle dans, als je niet jouw geluk, jouw carrière, , maar het geluk van de ander in het middelpunt stelt.

Dat is het Koninkrijk waarvoor Jezus ons uitnodigt.

Dia.

C.S. Lewis schrijft heel mooi in zijn boek "Het laatste gevecht" dit: Wanneer je Gods Koninkrijk binnengaat, "dan is dat nog maar het begin van het echte verhaal. Alles wat je tot nu toe hebt meegemaakt is nog maar de omslag en de titelpagina van het boek van het leven. Straks begint hoofdstuk 1 van het grote Levensverhaal, dat niemand op aarde nog gelezen heeft en dat voor eeuwig door zal blijven gaan en waarin ieder hoofdstuk nog mooier is dan het vorige".

Amen.